EKONOMİK - POLİTİK KRİZİ, İŞSİZLİK VE PAHALILIĞI YENİ BAŞLAMIŞ GİBİ GÖSTERMEK; YAĞMACI TEKELCİ BURJUVAZİNİN OYUNUDUR.

Türkiye'deki ekonomik kriz yeni değildir

Yurdumuz Kapitalist Avrupa'nın ve Kapitalist dünyanın dışında bir ülke değildir. Onun için de Avrupa ve diğer Dünya kapitalist ülkelerinde 1 yıldır kendini iyice belli eden ve son aylarda yoğunlaşan ekonomik krizden etkilenmesi kaçınılmazdır. Fakat ekonomik kriz ve onunla birlikte artan işsizlik ve pahalılık yurdumuzda yeni başlamamıştır. Amerikan emperyalizminin ve yerli ortağı Tekelci Burjuvazinin uyguladıkları yağmacı politikalarının sonucu olarak ekonomik kriz ülkemizde yıllardan beri devam etmektedir. Yurdumuzda yıllardan beri süregelen ekonomik krizi yeni imiş gibi göstermek ve Dünyadaki son ekonomik krizin sonucu saymak maksatlı ve aldatıcı girişimlerdir.

D.P. iktidarının ve Başbakan Adnan Menderes'in kalkınma edebiyatı altında yürüttüğü enflâsyonist politika sonucu 1957 yılında krizin belirtileri başladı ve 1960 yılında D.P. iktidarının ve Menderes'in başını yedi. Amerikan emperyalizminin ve onun yerli ortağı büyük sermayenin emrindeki A.P. iktidarı ile birlikte artarak devam etti. Demirel hükümetinin uyguladığı son devalüasyondan sonra da gittikçe yoğunlaşarak 12 Mart arifesinde son kertesine geldi ve politik krizi yarattı.

Büyük sermayenin organlarının ve örgütlerinin ekonomik krizi yeni imiş gibi göstermek istemeleri ve son dünya krizine bağlamaları kendi açılarından akıllıca bir davranıştır. Çünkü, Türkiye'de yıllardır sürdürdükleri ve dünyanın hiçbir kapitalist ülkesinde, hiçbir kapitalist sınıfın uygulamaya imkân bulamayacağı insafsızca sömürüyü ve bu gaddarca soygunun yarattığı yine yıllardır devam eden ekonomik krizi mazur gösterebilmek için ellerine bir fırsat geçmiştir. Ve Emekçi Halkımızı aldatabilmek için bu fırsatı değerlendirmeye çalışmaları normaldir.

Fakat İşçi Sınıfına öncülük (!) etmek ve Türkiye halkını kurtarmak (!) amacıyla ortaya atılan T.S.İ.P.'in organı Kitle gazetesine ne oluyor? O kimi aldatmak istiyor?

Aşağıdaki satırları ibretle okuyalım:

İşte, büyük sermayenin örgütü **«Türk Sanayicileri ve İş Adamları Derneği»**nin yayınladığı rapordan bahseden 31 Ekim 1974 tarihli **«Ekonomi - Politika»** gazetesinden aynen alıyoruz:

«1974 yılı Sonbaharında Türk Ekonomisi» konulu ekonomik raporda Dünya ekonomisinin dar boğazlara doğru sürüklendiği, bundan Türkiye'nin de etkilendiği gerçekçi rakam ve yorumlarla gözler önüne serilmektedir.»

Ve şimdi de, 19 Kasım 1974 tarihli ve 34 sayılı **«Kitle»** gazetesinin 1. sahifesindeki **«Pahalılık - İşsizlik ve Yok'luk Yurdu Sardı»** başlıklı yazısından aynen alıyoruz:

«Emperyalist dünyadaki ekonomik bunalıma bağlı olarak bugün Türkiye'nin içine düştüğü ekonomik, sosyal ve siyasi bunalım gittikçe derinleşmektedir.»

«Kitle» yazarları büyük manşetler altında **«İşsizlik ve Pahalılık»** edebiyatı yaparak okuyucuyu tavlamak ve partilerine üye kaydetmek endişesindedirler. Bunu açıklamaya gerek yok, anlaşılıyor. Fakat yurdumuzdaki ekonomik krizi, İş Adamları Derneği paralelinde «Kitle» yazarlarının da yeni imiş gibi göstermeleri ve Emperyalist Dünyadaki ekonomik bunalıma bağlamak istemelerindeki endişelerinin sebebi nedir? Bu endişelerinin ardında neler gizlidir? Bunu da biz açıklayalım:

12 Mart arifesinde, ekonomik krizin yoğunlaştığı İşsizlik ve Pahalılığın had dereceye ulaştığı sıralarda **«İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği»** ve **«Sosyalist Gazetesi»**nin elbirliği ile bir **«Genel Direniş»** hazırlanmakta idi. Fakat **«Genel Direniş»**i tüm devrimci örgütlerin temsilcilerinden oluşturulacak bir Komitenin yönetmesi kararlaştırılmıştı ve öylece öneriliyordu. Genel Direniş: **«İşsizlik ve Pahalılığı yaratan, yurdumuzu siyasi ve iktisadi zulümleri altında inleten Amerikan emperyalizmine ve yerli ortakları Büyük Sermayeye karşı»** idi ve bu taktik slogan altında konuyordu. **«Başta İşçi Sınıfımız ve onunla birlikte fakir köylülerimiz olmak üzere tüm emekçi halkımızın katılacağı bir Genel Direniş»** amaçlanıyordu.

«Genel Direniş»in amacı; ekonomik krizin ve onun yarattığı politik krizin zor duruma düşürdüğü Amerikan Emperyalizmine; yerli ortağı Tekelci Burjuvaziye,

(Devamı 4. sayfada)

DEVRİMCİ DÜŞÜNCEDE

GERÇEĞİN SESİ

DEVRİMCİ DAVRANIŞTA

Onbeş günde bir çıkar siyasî gazete ★ Yıl : 1 Sayı: 1 ★ 23 Aralık 1974 Fiatı: 100 kuruş

C.H.P. ve Ecevit nereye gidiyor

Her toplumsal gelişme ve değişmeye olduğu gibi, CHP ve Ecevit olayına da sınıf gözlüğümüzü takmadan bakarsak, doğru ve net olarak göremeyiz. Bir çok sol aydın ve yazarlar bu yüzden duygusallıklarının kurbanı olmakta, kendileriyle birlikte çevrelerini ve okuyucularını da aldatmaktadırlar. Devrimci açıdan körü körüne bir CHP ve Ecevit düşmanlığı ne derece zararlı ve gereksiz ise; CHP ve Ecevit'i hiçbir eleştiri ve tahlile tabi tutmadan desteklemenin gerekliliğini savunmak da o derece yetersiz ve zararlıdır.

CHP ve Ecevit'in ne şekilde kazanılmış olursa olsun burjuva devlet yapısı ve kitleler üzerindeki etkisi, ve gelecekte oynayacağı rolün niteliği; içinde bulunduğumuz kritik dönemde büyük önem taşımaktadır. CHP'nin son 22. kurultayı ve Parti Meclisi seçimlerinin sonucu bu önemi daha da arttırmıştır. Bu gün öncelikle üzerinde durulması gerekli konu; CHP ve Ecevit'in nereye gideceği ve nasıl gideceğidir. Biz bunu araştıracağız.

CHP'nin iç çatışmalarını ve Parti Meclisi Seçimlerinin sonuçlarını eleştirmek bize düşmez. Ancak bir noktaya dokunmak zorundayız.

CHP'nin 22. Kurultay'ının Parti Meclisi seçimleri, CHP il başkanları çoğunluğu ile Genel Merkez yöneticilerinin, hâlâ İnönü dönemindeki «Ortanın Solu» anlayışının temsilcileri olduklarını açıkça ortaya koymuştur. Zaten CHP il başkanlarının büyük çoğunluğunun sınıfsal yapıları bakımından burjuva kökenli, orta sermaye temsilcileri veya toprak sahipleri olduğu bilinen bir gerçek idi. Ancak, eskiden beri; teşkilât kademelerinde etkin olmamakla beraber küçük burjuva kökenli, emekçi halktan vatandaşlar ve işçiler de bulunuyordu. Feyzioğlu grubunun ve arkasından İnönü'nün ve ona bağlı olanların ayrılmasına rağmen CHP'de henüz il teşkilât yöneticilerinin sınıfsal yapılarını etkileyen önemli bir değişiklik olmadı. Demokratik sol hareket de bunu sağlayamadı. Tabandaki son gelişmeleri ve son genel seçim kazançlarını tümüyle, küçük burjuva aydınlarının ve genç aydınların, sendika temsilcilerinin birlikte oluşturduğu «Demokratik Sol» hareketin etki ve başarısı saymak da gerçekçi bir görüş olmaz.

CHP ve Ecevit'in, İnönü'nün karşı çıkmasına rağ-

(Devamı 2. sayfada)

Hikmet Kıvılcımlı Adı Üzerinde SPEKÜLASYON

Kıvılcımlı Fanatizmi - Kıvılcımlı Maskeciliği - Kıvılcımlı İnkârcılığı

Hikmet Kıvılcımlı (hata ve sevaplarıyla) kendini devrimci mücadeleye adamış bir kişidir. Pek tabiî adı üzerinde durulacak, düşünce ve davranışı, eserleri eleştirilecek, lehinde ve aleyhinde görüşler ileri sürülecektir. Gerçeklere varabilmek için bu tartışmalar gereklidir ve yapılmalıdır da. Fakat, objektiflik ölçüsünü elden bırakmamak şartıyla.

Bizim değinmek istediğimiz ve karşı olduğumuz objektif eleştiri ve tartışmalar değil, Kıvılcımlı adı etrafında gerek yurt içinde, gerek dışarıda yapılan lehte ve aleyhteki abartmalar, gürültü ve patırtılardır. Bu abartmaları ve gürültüleri yapanları 3 grupta toplayabiliriz:

1. Grup: Kıvılcımlı Fanatizmi

Bunlar, küçük bir azınlık hariç, genellikle genç kuşaktandırlar ve iyi niyetlidirler. Fakat Türkiyenin devrimci mücadele tarihini bilmedikleri, ve maksatlı yalanlarla kafaları karıştırıldığı için Hikmet Kıvılcımlı'nın Devrimci Mücadele tarihi içindeki rolünü abartmaktadırlar. Kıvılcımlı'nın her söylediğinin keramet, her yaptığının isabet olduğunu iddia etmekte ve Kıvılcımlı'ya yöneltilen objektif eleştirilere de körü körüne karşı çıkmaktadırlar.

Türkiyenin özel doğrularına aydınlık getiren Kıvılcımlı'nın geliştirdiği bazı düşüncelerin, devrimci çevreler tarafından geniş ve ciddî şekilde ele alınmasına, üzerinde durulmasına bu fanatik Kıvılcımlıcı düşünce ve davranışlar da büyük ölçüde engel olmaktadır. Ayrıca, her fanatik düşünce ve davranışın arkasında kariyerizmin ve provokasyonun gizlendiği bilinen tarinî bir gerçektir.

2. Grup: Kıvılcımlı Maskeciliği

Bu gruptakiler Kıvılcımlı'nın düşünce ve davranışını samimi olarak benimsemezler. Fakat kariyerist emellerinin gerçekleşebilmesi için, bu gün en geçerli iş olarak Kıvılcımlı maskesini takmayı uygun buluyorlar. Bunlar; yine Kıvılcımlı maskesi takan ipliği pazara çıkmış veya henüz gizli kalabilmiş bazı provokatörlerle de işbirliği etmekte sakınca görmüyorlar. Provokatörlerin Hikmet Kıvılcımlı'yı **«Tarihi Devrimci Mücadele»**nin karşısına dikme oyunlarına alet oluyorlar.

3. Grup: Kıvılcımlı İnkârcılığı

Kıvılcımlıyı her yanıyla inkâr edenler ve **«Tarihî Devrimci Mücadele»**nin tamamen dışında imiş gibi göstermek isteyenler de bir dar görüşlülüğün kurbanı oluyorlar. Kıvılcımlı'yı tümüyle inkâra kalkışmak Devrimci Mücadeleye fayda sağlamayacağı gibi, gerçeklere de sırt çevirmek olur. Ve ancak Kıvılcımlı'yı provokasyona bayrak yapmak isteyenlerin ekmeğine yağ sürer. Kıvılcımlı'nın ölümünden önce ve son hastalık devresindeki psikolojik durumundan istifade edilerek tezgâhlanan oyunu da iyice bilmeden hükme varmamak gerekir. İradesi dışında gelişen olaylardan da onu sorumlu saymak doğru değildir.

Bizim şimdilik Kıvılcımlı konusunda söyleyeceklerimiz bu kadardır. Ancak ileriki sayılarda, Kıvılcımlı hakkında Orhan Müstecaplı ile yaptığımız bir konuşmayı yayınlayacağız.

BAŞYAZI

«SOSYALİST MÜCADELE» GERÇEKLERİN ÜSTÜNE OTURTULMALIDIR!

Türkiyenin coğrafi mevkiinin ve yakın tarihinin sağladığı avantajlara rağmen, 55 yıllık geçmişi olan **«Sosyalist Mücadele»** neden bugüne kadar geniş İşçi Sınıfı saflarına ve Emekçi Halk yığınlarına ulaşamamıştır? Bunca acı deneylere rağmen neden hâlâ sosyalist kadrolar arasındaki gruplaşmalar önlenememektedir? Neden kariyerizm ve inkârcılık bu derece revaçtadır. Sosyalist Hareketi bölme ve Sosyalist birikimin üstüne oturma girişimleri neden meydanı boş sayabilmektedir? Ve neden yeni kuşakların büyük çoğunluğu **«Sosyalist Mücadele»** ile bütünleşememekte, onun deneylerinden yararlanma imkânı bulamamakta, ya da özellikle bundan kaçınmaktadır. Bu soruların üzerinde önemle durmanın ve gerçek sebeplerini dürüstçe açıklamanın artık kaçınılmaz bir görev olduğuna inanıyoruz.

Türkiye Burjuvazisinin **«Sosyalist Mücadele»**ye karşı yıllardır uyguladığı gerçekten ağır baskı ve kayıtların bu sebeblerden biri olduğu inkâr edilemez. Türkiyenin objektif şartlarının ancak son yıllarda hızlı bir gelişme gösterdiği, daha önceki yıllarda **«Sosyalist Mücadele»** için müsait bir ortamın olmadığı da bir gerçektir ve ikinci sebebtir. Fakat yalnızca bu iki sebebi, yukarıda sorduğumuz nedenlere mazeret olarak öne sürmek inandırıcı ve tatmin edici olmaz. Çünkü; aralarında derece farkları olmakla beraber, diğer bütün ülkelerde de Sosyalist Mücadeleyi yürüten kadrolara, o ülkelerin hâkim sınıfları tarafından ağır baskı ve kayıtlar uygulanır ve uygulanmıştır. Diğer bütün ülkelerde de Sosyalist Mücadeleler müsait olmayan şartlar altında yürütülür ve yürütülmüştür. Zaten bu durum Sosyalist Mücadelenin tabiatı icabıdır ve normaldir.

Bizce, bu iki sebebin dışında bir üçüncü sebep daha vardır ki; Türkiyedeki 55 yıllık **«Sosyalist Mücadele»**nin başarı grafiğinin düşüklüğünü asıl ona bağlamak gerekir : Bu da Mücadelenin başında çok uzun yıllar bulunan ve kadroları etkileyen eski Liderin iyi niyetine, namusluluğuna ve bilgisine rağmen **«Türkiyeyi tanımayışı»**dır. Bu Türkiyeyi tanımayış sözü neyi ifade eder ve neyi kapsar:

Kendi yaşadığı dönemlerdeki Türkiyenin ekonomik - sosyal yapısını doğru tahlil ve tesbit edemeyişinden; Türkiye İşçi Sınıfını, köylüsünü, tüm Emekçi Halkını, hâkim sınıflarını ve bunlar arasındaki ilişki ve çelişkilerin karakterini iyi tanımayışına kadar, ve Marksist - Leninist teori ile Türkiyenin devrimci pratiğinin birliğini sağlayamayışına kadar tüm yanılmalarını ifade eder ve kapsar. Bu yanılmalar; 55 yıllık **«Sosyalist Mücadele»**nin yakın zamanlara kadar bir türlü gerçeklerin üstüne oturtulamayışının asıl sebebidir. Bu yanılmalar; nice yiğit, savaşkan, alçak gönüllü ve sabırlı İşçi Sınıfı militanlarının yanında; kariyeristlerin, donkişotların ve yalancı pehlivanların da sosyalist saflarda bol miktarda yetişmesinin asıl sebebidir. 12 Mart öncesi Devrimci saflardaki dağınıklığın, gruplaşmaların, çok başlılığın ve aynı zamanda sosyalist saflardaki bugünkü hercümercin de asıl sebebi ve kaynağı; bu eski Liderin ve ona bağlılıklarını sürdürdüklerini iddia edenlerin **«Türkiyeyi tanımayışları»** ve bundan doğan yanılgılarıdır.

İşte bu yüzden **«Gerçeğin Sesi»**; Türkiyenin ekonomik - sosyal yapısının ve orijinal sınıf ilişki ve çelişkilerinin doğru olarak tahlil ve tespitini öncelikle ele almaktadır. Ve 1920 Bakû Kongre'sinden beri süregelen **«Sosyalist Mücadele»**nin tarihinin, bugünkü şartların elverdiği nisbette bilinmesini ve doğru tahlilini de gerekli görmektedir.

Böylelikle **«Sosyalist Mücadele»**nin gerçeklerin üstüne oturtulmasının mümkün olacağına ve sosyalist birliğin ve başarının da yine ancak böylelikle sağlanabileceğine inanmaktadır.

GERÇEĞİN SESİ

BİR UYARI...

İ. TOPÇUOĞLU

Yıllardır ticaret matahı haline getirilen, ve devamlı maske olarak kullanılan komünizm yaygarasına son verme zamanı gelmiştir.

Memleketi huzura kavuşturmak isteyenler, geri kalmışlığımızdan memleketi kurtarmak isteyenler, artık düğümü çözmelidir. Gerekli Anayasa değişikliği yapılmalı, anti - demokratik faşist kanunlar kaldırılmalıdır, ki takke düşsün ve kel kafalar görünsün.

Yoksa bir sürü papağan ötmeye devam edecek, komünizmi ticaret matahı halinde kullanacak ve bu maske altında garagaraya getirerek istismara devam edeceklerdir.

Türkiye'de kim komünizmle fişlenmediğinden emindir.

Dün Demokrat Parti mensupları aynı itham ve şartlar içinde bulunuyordu. Bugün de Adalet Partisi ve C. H. Partisi aynı şartlar içindedir:

Hepsinin içinde komünizm zanlısı fişliler vardır. En yüksek idare kollarında komünist ithamından, fişlemeden kurtulamayanlar vardır. Kimse de ağzını açıp soramıyor, neden?... Çünkü papağanların ağzına düşmek felâkettir.

Parlemantonun yarısına yakın milletvekili bulunan A.P.'nin Genel Başkanı Süleyman Demirel: yıllardan sonra hem D.P.-nin devamıyım diyor ve hem de Partisini oturtacak ideolojik bir platform bulamıyarak, Partisinin büyük kongresinde büyük bir buluş, büyük bir dayanışma platformu keşfetmiş gibi Komünizmle Mücadele ilkesini kabul ettiriyor. Oysa piyasada yıllardan beri nereden beslendiği bilinmez yüzlerce **«Komünizmle Mücadele Derneği»** vardır. Ve hiç bir A.P.'li kalkıp; D.P. liberal bir ekonomi politiği kabullenmişti: bizim ekonomi - politiğimiz nedir, Komünizmle mücadele midir diye sormuyor.

Dünyaca bilinir ki **Parti** sözcüğü : mutlaka ekonomik ve sosyal hüviyeti belli bir topluluğun siyasi kuruluşu anlamına

(Devamı 2. sayfada)

DÜNYADA NELER OLUYOR

Fransa'da sınıf mücadelesi gittikçe şiddetleniyor. Fransız Komünist Partisi, Fransız Sosyalist Partisi ve Sol radikallerden oluşan **«Sol Birlik»** iktidara yaklaşıyor.

Tekelci Devlet Kapitalizminin buhranı; işsizlik ve pahalılığı artırıyor ve halkın satınalma gücünü bugüne kadar görülmemiş şekilde düşürüyor. Fransa'da işsizlerin sayısı yarım milyonu aştı. Bunalım iktisadî, siyasî, sosyal, kültürel, her plânda kendini göstermektedir.

Buna karşılık Fransız İşçi Sınıfının örgütleri hücuma geçtiler.

Kamu sektöründe grevler dalga dalga yükselmeye başladı. Öğretmenler, hastane görevlileri ve çöpçüler; grevler, yürüyüşler yaptılar. Postacılar, grevi 6 hafta sürdürdüler. 19 Kasım'da CGT ve CFDT Sendika Konfederasyonları **«GENEL GREV VE YÜRÜYÜŞ»** çağrısı yaptılar. Milyonlarca işçi 19 Kasımda işi bıraktılar. Sadece Paris'te 400 bin kişi yürüyüşe katıldı. Bu direnişin ilginç yanlarından biri de; orta ve küçük işletme sahiplerinin örgütleriyle yürüyüşe katılmasıydı. Hem de, Tekelci Sermayenin sözcüsü Giscard hükümetinin siyasetini acımasızca eleştirerek.

Fransız Komünist Partisi olağanüstü kongresini bu şartlarda topladı. 1200 delegenin katıldığı Kongre **«Halkın Birliği»** sloganını attı.

Giscard hükümeti bir takım **«Reform»** tasarılarıyla halkın devrimci birikimini saptırmaya, **«Sol Birliği»** bölmeye çalışıyor.

Bugün 18 yaşındaki gençler de oy hakkı kazandığına göre; bir erken seçimde Sol'un iktidara gelmesi, anketlerin de doğruladığı büyük bir ihtimaldir.

BİR UYARI

(Baştarafı 1. sayfada)

gelir. O topluluğa dayanır. Onun emellerini Devlet içinde gerçekleştirmeye çalışır. Parti budur.

Dünyaca benimsenmiş Partiler şunlardır.

1. Muhafazakârlar
2. Liberaller
3. Sosyal demokratlar
4. Sosyalistler
5. Komünistler

Bunlar ideolojik belli platformları olan ve dünyaca benimsenmiş sistemlerdir ve bütün ülkelerde faaliyet halindedirler.

Bunların dışında bir çok uydurma partiler vardır ama ideolojiye değil, yalnız ilkelere dayanırlar. Faşizm ilkesine dayanan Musolini ayaklarından asıldı. Irkçılık ilkesine dayanan Hitler dünyaca mahkûm edildiği için bodrumda can verdi.

Sayın Süleyman Demirel, diğer partilerin her konuşmalarında tutundukları Komünist aleyhtarlığını son kongresinde Partisinin ilkeleri arasına aldı ve Ecevit'in hükümeti kurma çağrısına **«Komünizmle mücadele edeceğini kabul etsin, iştirak edelim»** dedi. Bunun üzerine; Demokratik Parti içinde kuvvetli durumda bulunan Mutlu Menderes, Partisine birleşme teklifi yapan Ecevit'e değil, aslında Demirel'e kızmış, fakat sesi ve şiddeti duyulsun diye Ecevit'e karşı gürlemiş ve yumruğunu masaya vurarak Ecevit ve bütün C. H. Partisine **«Babamın katili komünistler»** diye bağırmıştı.

Bağırır ya, meydan boş. Komünist partisi yok ya, karşısına çıkıp babanı kim katletti desin.

Sayın Ecevit ise, DP'nin bu yumruktan sonra ikiye bölünen oylarıyle birleşip hükümeti kuramadı ve Komünizm yaygarası yüzünden hükümetsizlik sürüp gitti.

Şimdi bir belge vererek; Babasının katili olarak komünistleri sayan Mutlu Menderes'e, babası rahmetli Adnan Menderes'i komünistlerin Yassıada'ya kadar gidip onu ipten kurtarmaya çalıştıklarını ispatlayacağım. Bu vesika, Komünistlerle Mücadele Cemiyetlerine bir ders olsun. Kurdukları düzende o kadar komünist fişlediler ki en samimi arkadaş diye gezip konuştukları kimse fişlenmiş komünist olabilir.

Sayın Mutlu Menderes ve meraklılar dosyayı çıkartıp okuyabilirler. 13 arkadaşımla 18 ay 4 gün hapis yatıp 2 seneden fazla muhakeme edildikten sonra beraat ettiğimiz İzmir Ağır Ceza Mahkemesinde **«dava 959/75 karar 960/76 ve 958/7059»** dosyada bir takip ve sevk fezlekesi vardır.

Fezleke İzmir Şube 1 Kısım B. 5. No: 4198 mahkeme dosyasındadır. Bunda şöyle deniliyor:

«Komünistlikle işkilli Avukat Süha Göksel'in yazıhanesinde, Avukat Faiz Turhan, Komünistlerden Sabahattin Batur ve İbrahim Topçuoğlu dördü birlikte oturup konuşmalar yapmışlardır.»

Bu fezlekeyi hazırlayanlar rahmetli Adnan Menderes'in kapıkullarıydı. Biz iki sene binbir işkence ve ıstıraba uğradık. Ama komünist sayılan avukat, Yassıada'da böyle kapıkullarının kurduğu örümcek ağına düşürülen Adnan Menderes'i insancıl düşünce ile müdafaa etmiş, fakat ipten kurtaramamıştı.

Bu avukatlardan Faiz Turan, fezlekede komünistlikle işkilli görüldüğü için avukatım olduğu halde davama giremedi. Ama avukat Süha Göksel, Yassıada'ya kadar giderek geniş ve güzel bir müdafaa yaptı, bu müdafaa gazetelerde de uzun boylu neşredilmiştir. Bu avukat sonradan A.P.'li olarak İzmir'in Buca ilçesi Belediye Reisliğine getirilmiştir.

Komünizmle mücadele yapılacaksa, partiler programlarıyla çıkarak, bu programlarında neler istediklerini de ayrıntılarıyla belirtirler. Çözüm yollarını da teker teker gösterirler ve ülkede Komünist Partisi de varsa, ona karşı yasal yoldan kendi programlarının daha iyi olduğunu göstererek mücadele ederler.

Ama Komünist Partisi yoksa, papağan gibi her konuşmada komünizm geliyor, komünizmle mücadele edeceğim demek artık yetmez.

Komünizmle mücadele paravanı ardında dönen dolapları artık herkes öğrenmiştir.

Bilinmeyenleri de böylece herkesin gözleri önüne sereceğiz ki kin ve garezle dolu olanlar, millete hizmet için millet meclisine gönderildiklerini hatırlasınlar.

O Yassıada'da, Prof Fuat Köprülü 6/7 Eylül Tahribatı için; **«Yunanlılara bir gözdağı vermek istedik ama halkın galeyanını önleyemedik ve harice karşı maskelemek için fişli komünistleri toplayarak halkı komünistler tahrik etti dedik ve tazminatlar vererek durumu kapattık. Komünistleri de mahkûm etmeden salıverdik.»** demişti.

Gördünüz mü Devlet adamlığını.... Malları tahrip edilen Yunanlılara tazminat veriyor; Komünistleri ise mahkûm etmeden tahliye ederek mükâfatlandırıyor. Bunu da mahkemede söyleyebiliyor. Peki, aylarca çoluk çocuğuyla perişan olan, hürriyeti gasp edilen vatandaşa tazminat verildi mi? Ona yapılan tahribatın bedeli, mes'ulü yok mu?

Artık bunlara bir son verilsin. İnsan hakları denen bir şey vardır. Ona saygı gösterilecek demokratik bir düzene girelim, vatandaşın huzur içinde yaşamaya ihtiyacı vardır.

BU BIÇAK KİMİNDİR?...

AP'nin mi, MHP'nin mi?

İstanbul Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisinden bir devrimci öğrencinin komandolar tarafından bıçaklanarak öldürülmesi, Millî Cephe(!) hazırlıklarının neyi hedeflediğini gösteren bir işarettir.

AP ile MHP'nin başını çektikleri MSP ve CGP'nin de katıldıkları Millî Cephe hükûmeti kurulabilirse, nasıl bir icraat yapacakları şimdiden belli oluyor...

C.H.P. ve Ecevit

(Baştarafı 1. sayfada)

men, son genel seçimlerde bir dereceye kadar patlama sayılabilecek % 33'ü aşan oy miktarına ulaşmasının, bilinçli veya örgütlü sol güçlerin oya katılması ile mümkün olduğunu iddia etmek biraz hayalcilik olur. Ancak 12 Mart öncesindeki ekonomik krizin; işçi sınıfı, fakir köylü ve tüm emekçi halk yığınları üzerindeki ağır baskısını, «Sosyalist Mücadele» kadrolarının gerektiği kadar olmasa bile, devrimci açıdan değerlendirmek için çaba gösterdiğini ve bunun kitlelerde bilinçlenme değil, birikim yarattığını inkâr edemeyiz. 12 Mart operasyonu ile safdışı bırakılan sosyalist örgüt ve kadroların kitle içindeki bu birikimi, politik bilinçlenme haline getirmesi mümkün olamadı. İşte CHP'nin ve Ecevit'in aldığı fazla oylar, bu birikimin oyları idi. Ve Ecevit bu birikimin farkında idi ve seçim kampanyası konuşmalarının büyük kısmını bu yüzden özellikle pahalılık ile ilgili konulara ayırdı. Bilinçli veya örgütlü sol'u kazanmak için de af ve demokratik özgürlük konularısı işledi. Bu bize neyi gösterir.

Bu, Ecevit'in ve onun etrafındaki danışman kadrosunun, toplumsal olayları ve toplum yapısındaki gelişme ve değişmeleri yetenekleri ölçüsünde takip ve kendi açılarından değerlendirme imkânına sahip olduklarını gösterir. Yani, CHP'yi yöneten Ecevit ve danışman kadrosu, **«Sosyalist Mücadele»** kadrolarının yarattığı, birikimi kendi açılarından değerlendirme fırsatı çıktığı zaman, bunu kaçırmaya katiyen niyetli değildirler. Deniz Baykal'ın; **«Bizden ileri sol yoktur»** sözü manâlıdır.

Ecevit ve danışmanlarının; gerçek **«Sosyalist Mücadele»** nin birlik içinde ve teşkilâtlı bir çalışma ile işçi sınıfındaki ve emekçi halk yığınlarındaki birikimi devrimci güç haline getirmesini memnunlukla karşılayacaklarını sanmak saflık olur. Hattâ CHP içinde solu temsil eden Demokratik sol hareketinin de bu gelişmeden memnun olacağına inanmak biraz güçtür. Fakat bu, Sosyalistlerin Ecevit'e ve CHP'ye bugünkü şartlar içinde karşı olmalarını gerektirmez. Önemli olan, Ecevit'in ve CHP'nin, sosyalistlerin hazırladığı ve şimdilik Ecevit'in sahip çıktığı birikimi nasıl değerlendirdiği ve bundan sonra nasıl değerlendireceğidir.

Ecevit'in son genel seçimlerde kitlelerden ve sosyalistlerden kazandığı oyların hakkını verdiği söylenemez. İktidar sınavında başarı gösterdiği de söylenemez. Fakat şartlar gerektirdiği için ve dolayısıyla nihaî bir hükme varabilmek için sosyalistlerin bilinçli oylarını da, kitle oylarının da eğer yeni seçimler yakında olursa, bir defa daha Ecevit'e ve CHP'ye gitmesinde sosyalistler için endişe edilecek bir durum yoktur.

CHP içindeki Demokratik Sol'un her ne kadar Parti Meclisine üye sokamadıysa da, bu 22. Kurultaydan güçlü çıktığına, CHP ve Ecevit'in gidişi üzerindeki endişeleri hafifleten ayrı bir sebep olduğuna inanıyoruz.

12 MART ÖNCESİ SOSYALİST HAREKETİ ÜZERİNE

ELEŞTİRİ ve SENTEZ

Orhan MÜSTECAPLI

GEREKLİ BİR AÇIKLAMA

«**Gerçeğin Sesi**» gazetesinin yayınlanması 8 ay önce kararlaştırılmıştı. «**12 Mart Operasyonu**»na açıklık getirmek ve 12 Mart öncesi görünürdeki Sosyalist Hareket olan, TİP ve onun dışındaki grupların teori ve pratikteki objektif eleştirilerini yapmak devrimci açıdan gerekli görülüyordu. Ve bu arada bazı cunta gruplarının «**12 Mart Operasyonu**»nun uygulanabilmesindeki rollerine de değinilecekti. Aşağıdaki yazı serisini yayınlamak ancak bugün mümkün olabildi.

ÖNSÖZ

Bir ordu bir savaşa girecekse; o ordunun kurmay heyeti herşeyden önce savaşın yapılacağı araziyi iyice tanımak, kendi gücünü ve düşmanın gücünü doğru olarak bilmek ve hesaplamak zorundadır. Savaşın yapılacağı arazinin jeolojik yapısını ve coğrafî şartlarını iyi tanımayan, kendi gücünü ve düşmanın gücünü doğru hesaplayamayan bir ordu kurmay heyetinin, o savaş için çizeceği strateji ve taktik kaçınılmaz olarak yanlıştır. Böyle bir kurmay heyetinin öncülüğünde ve onun hazırladığı yanlış strateji ve taktiği uygulayan ordunun savaşı kazanması da mümkün değildir.

Çok daha grift ve zor olan Devrimci Mücadelede de bu böyledir. Devrimci Hareketi yöneten örgüt, kadro; mücadeleyi yapacağı ülkenin zamanındaki ekonomik - sosyal yapısını, politik şartlarını doğru olarak tespit edememişse, kendi sınıfının ve karşı sınıfların gücünü ve durumunu doğru olarak değerlendirememişse, yönettiği sınıfın ve yığınların devrimci mücadelede başarı sağlayacağını düşünmek hayalcilik olur. Çünkü, kendi ülkesini ve şartlarını doğru olarak ve iyice tanımayan bir devrimci örgütün, kadronun; o devrimci mücadele sürecinde uygulacağı strateji ve taktiği de doğru olarak tesbit etmesine imkân yoktur. Oysa bir ülkedeki devrimci hareket, kesin zafere ulaşmak için; kesin zafere varılacak süreç içindeki genel mücadeleyi kapsayan doğru tespit edilmiş bir çizgiye, yani **«Devrim Stratejisi»**ne ve bu süreç içinde, kısa dönemlerdeki amaçlara erişmek için uygulanacak çizgilere, yani **«taktik»**lere muhtaçtır.

Şu halde, bir ülkedeki devrimci mücadelenin zafere ulaşması için; devrimci örgüt yöneticilerinin öncelikle Marksist - Leninist teori ile birlikte kendi ülkelerinin tarihini ve gerçeklerini de iyi bilmeleri ve objektif olarak görebilmeleri şarttır. Ancak ülkelerinin kendi zamanlarındaki ekonomik - sosyal yapısını, politik durumunu, sınıflar arasındaki ilişki ve çelişkilerinin karakterini gerçek olarak tesbit ettikten sonra doğru bir hareket çizgisi koyabilmeleri mümkün olur.

55 yıldan bu yana Türkiyenin ekonomik - sosyal yapısının ve sınıflarının tahlil ve tanımlamalarını yapan eski ve yeni devrimci örgüt, grup ve kişiler oldu ve halen de oluyor. Geçmiş dönemlerde yapılan tahlil ve tanımlamalarını, o zamanlardaki gerçekleri dile getirdiğini kabul etsek bile, Türkiyenin ekonomik ve sosyal yapısındaki son yıllarda hızla artan gelişme ve değişmeler, dağınık biçimdeki bu tahlil ve tanımlamaları bugün için daha da yetersiz kılmıştır. Yakın zamanlarda yapılan görünürdeki tahlil ve tanımlamaların içinde ise; Türkiye gerçeklerine tamamen ters düşenler olduğu gibi, birinin ak dediğine kara diyenler, bir kısım doğruları bir kısım yanlışlarla birleştirmeye çalışanlar çıktı. Türkiyenin gerçeklerini diğerlerine kıyasla daha eksiksiz ve hatasız açıkladığı ileri sürülen tahlil ve tanımlama da bir senteze varamadığı ve karmaşıklıktan kurtulamadığı için teoride ve pratikte demagojiye, istismara ve provokasyona elverişli bir ortam yaratmıştır.

Son zamanlara kadar; Devrimci pratiğin de doğruladığı ve üzerinde genel olarak görüş birliğine varılabilecek bir tahlil, tanımlama ve sentezin, dolayısıyla da doğru bir hareket çizgisinin olmayışı veyahut kendini kabul ettiremeyişi, grupların ve dağınıklığın artmasına sebep olmuştur. Ve devrimci hareketlere, kadrolara çok zarar vermiştir. Bunun en yakın örneği 12 mart arifesindeki durumdur.

Amerikan emperyalizminin ve yerli ortağı Tekelci Burjuvazinin ve onların emrindeki A.P. iktidarının yağmacı politikalarının sonucu bir ekonomik kriz ve 12 Mart öncesi onun yarattığı politik kriz patlak vermişti. Bir yandan kriz, diğer yandan devrimci mücadelenin ve hızla gelişen objektif şartların yarattığı ve arttırdığı devrimci birikim; 12 Mart arifesinde emperyalistleri ve yerli ortaklarını çok güç duruma sokmuş ve bir dar boğazın eşiğine getirmişti. O sıralarda devrimci kadrolar, doğru bir hareket çizgisinde ve taktikte birleşebilselerdi veya birleştirilebilselerdi; bu karşı güçler dar boğazı o kadar kolaylıkla geçemezlerdi. **«Sosyalist Mücadele»** de çok şeyler kazanırdı.

Oysa o sıralarda görünürdeki Sosyalist Hareketi temsil eden TİP ve onun dışındaki diğer gruplar Türkiyeyi ayrı ayrı tanımlıyorlardı; birinin ak dediğine öbürü kara diyordu.

M. Ali Aybar'ın Genel Başkanlığı sırasında uyguladıkları oportünist politika sonucu; antitez olarak **«Gençlik Eylemleri»**nin doğmasına uygun bir ortam yaratan TİP yönetimi; Aybar'ı silkeledikten sonra daha aktif ve tutarlı bir politikaya yönelmek zorunluluğunu duymuş ve Genel Başkanlığa Behice Boran'ı getirmişti. 12 Mart arifesinde yaptıkları 4. Büyük Kongre kararlarında **«Türkiye'de, demokratik devrimin başlıca amaçlarının, esas itibariyle gerçekleştirilmiş olduğunu»** ve **«Türkiye'nin önündeki devrim aşamasının sosyalist devrim olduğunu»** teyit ve ilân ediyordu.

Mihri Belli yönetiminde görünen fakat sonraları çeşitli gruplara bölünen Millî Demokratik Devrim'ciler (M.D.D.) ise; Türkiyenin, 1945 yılı öncesi ÇİN gibi **«yarı feodal, yarı bağımlı»** bir ülke olduğunu, **Burjuva Demokratik Devrim**'ini yapmadığını iddia ediyorlardı.

Hikmet Kıvılcımlı da ayrı bir görüşü savunuyordu. Genel olarak: Türkiyenin **«Millî Burjuva Devrimi»**ni yapmış, fakat **Burjuva Demokratik Devrim**'ini henüz tamamlayamamış bir kapitalist ülke olduğunu kabul ediyordu.

Türkiyeyi ayrı ayrı biçimde tanımlayan TİP'in, M.D.D.'ci grupların ve Hikmet Kıvılcımlı'nın Türkiyedeki sosyal sınıfları tahlil ve tesbitleri de başka başkaydı. Pek tabiî bu teorik görüş farklılıklarının sosyal pratikte ve politikada yansımaları da farklı olacaktı ve öyle de oldu. Çeşitli düşünce ve davranış biçimlerini savunan ve bölündükçe bölünen, fakat hepsi de haklı olduğunu iddia eden bu görünürdeki Sosyalist Hareketin temsilcileri; İşçi Sınıfı saflarına, Köylü ve emekçi Halk yığınlarına yazı ve söz olarak ulaştıkları zaman da bu kadar çeşitli görüşlerini savunmakta ve birbirlerini suçlamakta sakınca görmüyorlardı.

Kendini devrimci kabul eden bazı cunta grupları da bu arada anlayışlarına uygun bir faaliyetin içindeydiler.

Hepsinin tek bir ortak yanları vardı o da; geleceğini sezdikleri faşist diktaya karşı koordine bir harekete yönelmek ve bir cephe kurmak ihtiyacı duymamaları idi.

İşte 12 Mart Operasyonunu uygulamak isteyenler görünürdeki sosyalist hareketin temsilcilerini böyle bir durumda yakaladılar.

«Sosyalist Mücadele»nin yeni 12 Mart'lar karşısında hazırlıksız yakalanmaması için öncelikle ihtiyacı olan şey Birlik ve Beraberliktir. Fakat Birlik ancak gerçeklerin etrafında olursa sağlam ve tutarlı olur.

Bu yazı serisinden amacımız 12 Mart öncesi görünürdeki sosyalist hareketi temsil eden TİP ve diğer grupların teori ve pratikteki eleştirilerini yaparak Türkiye'nin gerçeklerinin tesbitinde ve doğru bir çizgi etrafında birleşilmesine katkıda bulunabilmektir.

Gelecek Sayıda :
M.D.D. cilerin görüşü
«Yarı Feodal - Yarı Bağımlı Türkiye»

BELGELERLE 1920 - 1946
Neden iki Sosyalist Parti
1946

Neden İki Sosyalist Parti 1946 yazı serisinde, yazıyı hazırlayan İBRAHİM TOPÇUOĞLU; 1946'da Sosyalist Partilerin kapatılmasıyla meydana gelen suçlama ve savunma meselelerini, 1914'ten başlayıp «**1920 Bakû Kongresi**»ne kadar götürerek ve «**TKP Kongresi**»nden geri gelerek kuruluş, yürüyüş ve gruplaşmalarını 1960 yılına kadar belgesel olarak aydınlatacaktır.

Bu yazı serisinden yeni kuşakların faydalanacaklarına inanıyoruz. Bu yazı serisinin; aynı zamanda gruplaşmaların bir tarafa itilerek, tek bir cephede birleşilmesinde olumlu yönde etkili olacağından da ümitliyiz.

GERÇEĞİN SESİ

İbrahim TOPÇUOĞLU

ÖNSÖZ

«Gerçeğin Sesi» gazetesinde yayınlandıktan sonra kitap halinde toplamayı düşündüğüm bu yazı serisinde; Türkiye Sosyalizminin 1920 Bakû Kongresinden, 1946'da iki Sosyalist Parti'nin kuruluşu ve kapatılışına kadarki mücadele tarihinin gerçeklerini açıklamaya çalışacağım. Binlerce mücahidin kanına, canına mal olan bu devrimci mücadelenin, bu yürüyüşün; 54 yıl boyunca geçilen yollarını, çekilen ıstırapları ve doğru - yanlış adımları ortaya koyarak izah etmeye ve aydınlatmaya gayret edeceğim.

Her olay, her söylenti, her vesika değiştirilmeden, aslına uygun olarak yayınlanacaktır. Bu arada okurlarımızın aydınlatılmasını isteyeceği herhangi bir konuyu, kanunların ve şartların müsaade edeceği nisbet dahilinde aydınlatmayı da şimdiden kendime vazife sayıyorum. Ben h[illegible] tarihçi olarak muhtelif kimseler tarafından yazılan yazıları da inceledim ve çok büyük yanlışlar gördüm. Okuyucularım en doğrusunu bu yazı serisinde bulacaklar ve bilinmeyenleri öğreneceklerdir.

1946 yılı, Devrimci Mücadelenin Geçmişine ve Geleceğine ışık tutan, önemli bir tarihtir. Bunun için başlangıç olarak 1946 yılını seçtim. Bu yıl içinde iki dost parti birbirine düşürüldü ve sömürüye yem oldu.

Türkiye'de Sosyalist Mücadele o kadar istismar edilmiştir ki; bunun sonucu olarak yollar moloz ile dolmuştur. Ve ömrümüz treni yürütmekle değil, moloz temizlemekle geçmektedir. Memleketimizin coğrafi durumu, geri bırakılmış çok karışık toplum yapısı; şahsî ihtiraslarını doyurmak, daima önde görünmek, kimseyi öne geçirmemek gibi hastalıklara tutulmuş kimselerin devrimci mücadele saflarında da bol miktarda yetişmesine ve bu saflara sızmasına imkân vermiştir. 1946'da ikinci partinin kurulmasına ve kurulmuş iki Sosyalist Parti'nin birbiri ile dalaşmasına da bu gibi kişilerin, Dr. Şefik Hüsnü'ye tesir etmesi ve onu yanıltması sebeb olmuştur. Bu dalaşma sonunda iki parti de yıkıldı ve kadrolar dağıldı. Sebeb nedir?... Sorumlu kimdir?... Aman kurcalanmasın, aman sır kalsın diye bugüne kadar susuldu. Arkasından yine grupçuluk, yine sen, ben kavgası devam edip duruyor. Ve kariyerizm Sosyalist hareketin başına belâ oluyor. Marksist - Leninist maskesi takınarak köprü başlarını tutup kimseyi geçirmiyorlar. Geçmeye davrananları da gammazlıyorlar.

28 yıldan beri sır perdesi arkasında kalan 1946 yılı olaylarının öncelikle aydınlatılması, daha eski yıllardaki sosyalist hareketin daha iyi anlaşılmasına yardımcı olacaktır. Aynı zamanda, biz Mustafa Suphi'nin, Şefik Hüsnü Deymer'in mirasçısıyız diyenler de uyanmış olacaklardır.

Sosyalist Parti'ler 1946 yılında arka arkaya neden kuruldu? Kurulmaları doğru mu idi?... Neden birbirlerine girdiler ve düşman kardeşler haline getirildiler?... Sorumlusu kimdi; Esat Âdil Müstecabî ve kadrosu mu, yoksa Şefik Hüsnü Deymer ve etrafındakiler mi?...

Bilinen bir gerçek vardır; sömürülen sınıfların kurtuluşu bir teşkilât meselesi olduğu kadar, teşkilât yöneticilerinin bilgi, karakter ve ahlâkları ile de yakından ilgilidir. Ve bu yetenekler de ancak İşçi Sınıfı ve köylü saflarında çalışmak, onların içine girmek ve onlarla kaynaşmak suretiyle elde edilir. Dr. Şefik Hüsnü bu yeteneklere sahip mi idi? Ve bu yeteneğe sahip olan inkılâpçılara yolları açık tuttu mu?..

1946'da **«Türkiye Sosyalist Partisi»** kurulur kurulmaz; İşçi Sınıfı dâvasına var gücü ile sarılmış, onların içine girmiş, işçı sendikalarını kurmak ve teşkilâtlandırmak işine girişmiş idi. Parti kadrosunda ayrılık, gayrılık diye bir şey de yoktu. Sosyalistlerin öncüsü sayılan Şefik Hüsnü Deymer'in bu durumdan memnun olması gerekirken, birden **«Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi»**ni kurarak emrivâki yapmasının sebebi nedir? 1919'da burjuva inkılâpçı arkadaşlarıyla kurduğu ve 1925 Kongresi'nden evvel kapattırılan **«İşçi Çiftçi Sosyalist Fırkası»**nı adını değiştirerek yeniden neden kurdu? Bu çıkışını kim onayladı? Bu çıkışın bütün sol cenahı polisin kucağına atacağı düşünülmedi mi? Bu durum o günlerde açıklanamadı. Harbiye'deki Askerî Cezaevinde ise büsbütün kapatılarak tarihe gömüldü. O sıralarda Sosyalist mücahid önderlerden Hamdi Alev (Şamilof), Nazım Hikmet Ran, Reşat Fuat Baraner ve Hikmet Kıvılcımlı ayrı ayrı cezaevlerinde idi. Zeki Baştımar da Ankara'da tevkifat dışı bulunuyordu. Diğer esaslı kadro olduğu gibi Harbiye Askerî Cezaevinde tutukluydu. Harbiye'deki bu seçkin kadro dahi ikiye bölündü; grubun biri ilk Komünada kaldı, diğeri ayrı Komüna kurdu. Sebebi; Dr. Şefik Hüsnü'nün işlenen hataların muhakemesini kabul etmeyişi idi.

Yıllardan beri bunun sebebini Eski Kuşak da, Yeni Kuşak da sormakta ve araştırmaktadır. Geçmişi çözemeyen yeni kuşak, haklı olarak biz Eski Kuşak'a saldırmakta ve çok yavaş yol alarak bugüne geldiğimizden ötürü suçlamaktadır. (Burada bir noktaya ilişmeden geçemeyeceğim) Eğer Yeni Kuşak bizlerden ileri ise, ki öyle olması lâzımdır ve öyledir. O zaman **«Ben babamdan ileri, çocuğumdan geriyim»** taktiğinde muvaffak olduk demektir ki, biz bundan gurur duyarız. Ancak Yeni Kuşağın daha hızlı ve güvenli gidebilmesi için, geçilen ve geçilecek yolların ne gibi engellerle dolu olduğunu görmesi ve öğrenmesi şarttır.

Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluş öncesinden ve kuruluşundan başlayarak Türkiyedeki devamını, bütün tarihi boyunca yapılanları gözden geçirdim ve bugüne kadar yazılanları okuduktan sonra Türkiye'de **Türkiye Komünist Partisi**'nin gerçek tarihinin bilinmediğini tesbit ettim. Bu konuda yazılmış muhtelif kitapları okudum ama hiç birinde doğru bir bilgi bulamadım.

Yazılanların hepsi tahmin ve eklemelerle meydana getirilmişlerdir.

Zaten başka türlü olamazdı. Çünkü:

1. Türklerin Rusya'da kurdukları ve Türkiye'deki kuruluşlarla birleştirerek sürdürdükleri **Türkiye Komünist Partisi** gizlilik içinde kurulmuş ve gizlilik içinde mücadelesi yürütülmüştür.

2. Türkiye'de süregelen iktidarların terörist icraatları döneminde; bu tarihî kuruluş ve yürüyüşün, derinliğine bilenlerce dahi yazılıp aydınlığa çıkarılması mahzurlu sayılıyordu.

3. **Komünist Partisi** tarihî yürüyüşünün açıklanması; balon gibi şişirilmiş bir çok kimsenin sönmesine ve gözden düşmesine sebeb olacağından, bu gibi kişiler tarafından şiddetle önleniyordu.

Burada bir çok nedenler daha eklemek mümkündür. Ama bunlar bu yazı serisinde tarih yazılarının içinde sıralanıp geleceği için, yukarıya yalnız bir kaç tanesini aldım.

MUSTAFA SUPHİ

Yine Türkiye'de yazılanların üzerindeki bu araştırmalarımda Mustafa Suphi'nin 1914'te Rusya'ya gittiği yazılıyor. Ama, Mustafa Suphi'nin 1914 tarihinde giderek 1920 tarihinde 1 inci Kongresini yaptırdığı **Türkiye Komünist Partisi**'nin kurucuları kimdi, isimleri ne idi, kaç kişiydiler? Bunlar hakkında doğru bir yazı bulamadım.

Oysa **Türkiye Komünist Partisi Kurucu Komitesi**; bu neşriyatlarda belirtildiği gibi esir Türk askerleri tarafından değil, Rusya'da bulunan Türkler tarafından kurulmuş ve Mustafa Suphi ile Mustafa Börklüce, o Türkler ve Rus Bolşevikleri tarafından yetiştirilmişlerdi.

Bunların biyoğrafileri sırası geldikçe yazılacaktır.

Burada ilk Kurucu Komiteyi açıklıyorum:

1. **Mustafa Suphi**
2. **Maksut Ekşi**
3. **Ali Rıza Keskin**
4. **Osman Topçuoğlu**
5. **Mustafa Börklüce**
6. **Murat Sarı**
7. **Kadir Erzurumlu**

Bunlardan Türkiye'ye gelebilen ve burada mücadeleye iştirak ve devam eden Ali Rıza Keskin ve Mustafa Börklüce'dir. Osman Topçuoğlu 1921 yılında Rusya'da ölmüş, Murat Sarı Kırım'da gazeteci ve kırtasiyeci olarak kalmıştır. (Mustafa Suphi'nin çıkardığı **«Yeni Dünya»** gazetesini Kırım'da o yayınlamıştı.)

Muştafa Suphi
Maksut Ekşi
Kadir Erzurumlu

ise Ankara hükümetinin müsaadesi, Kâzım Karabekir'in davet yazısı üzerine Kars ve Erzurum yoluyla Türkiye'ye gelmişler, kendileriyle gelen diğer arkadaşlarıyla birlikte, hazırlanan tuzakla imha edilmişlerdir.

Bizim kuşaktan, Devrimci geçmişimizin iç yüzünü bilen ve Yeni Kuşağa anlatabilecek kimselerin çoğu, birer birer ömürlerini tüketip aramızdan ayrılmaktadırlar. Bu sebebten vazifenin bana düştüğünü düşünerek kalemi elime aldım:

Başlangıç

NEDEN İKİ SOSYALİST PARTİ 1946

16 Aralık 1946 günü hükümet **«Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi»**ni kapatmış ve polis faaliyete geçerek Parti kurucu ve üyelerinin evlerini aramış, Gizli Komünist Teşkilâtı mensupları diye yakalayarak, karakol hücreleri ile Sansaryan hanı hücrelerine doldurmuştu. Aynı gün **«Türkiye Sosyalist Partisi»** de kapatılmış ve mensupları aynı muameleye tabi tutulmuştu. **«Türkiye Sosyalist Partisi»** yönetici kadrosu da, aynı Komünist Teşkilâtın mensubu diye yakalandığı için ve bu yakalananların dışında başka kadrosu da olmadığı için **«Türkiye Sosyalist Partisi»**nden yalnız Esat Âdil Müstecabî Sosyalist olarak tutuklanmış ve Sansaryan hanı hücrelerine getirilmişti.

Bu da şunu gösterdi ki, **«Türkiye Sosyalist Partisi»** yönetici kadrosu tamamen Şefik Hüsnü'ye bağlı bir kadro idi ve bu partide Esat Âdil tek başına ve kadrosuz bir kimse idi. O halde Şefik Hüsnü kimden endişe etmiş veya çekinmiş de ikinci Partiyi kurmuştu? Esat Âdil tek başına bir kimseydi, çekinilecek bir yanı yoktu. Şu halde kendine bağlı Kadrodan ve o Kadronun başında bulunan Mustafa Börklüce'den çekinmişti. Çünkü Mustafa Börklüce tarihî bir kişi idi... Mustafa Börklüce kimdir, nedir ve nereden gelmiştir... Bunları sonra inceleyeceğiz. Biz yolumuza devam ederek aydınlatmaya çalışalım.

Evlerde toplanan vesikalar ve Sansaryan hanında kaydedilen ifadelerde isimleri geçen biz 9 kişi de **«Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi»** İzmir vilâyeti kurucuları olarak İzmir'de tutuklandık. Ve İstanbul'a getirilerek Sansaryan hanının gün görmeyen bodrum katı hücrelerine kapatıldık...

Aylar geçti, arayan soran olmadı. Dilekçe veriyorum, cevap veren yok... Nihayet üçüncü aya doğru akşam olduğunun söylendiği bir zamanda (çünkü bodrumda gün ışığı yoktu) bir tomar kâğıt ve bir kalem getirerek bıraktılar. Biyoğrafimi ve bildiklerimi yazmamı, sabah gelip alacaklarını söylediler. Kâğıtları saydım tam 20 sayfa idi. Demek böyle çok kâğıt karalayanlar var diye düşündüm, aynı zamanda bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim. Yıllardan beri karakollara ve cezaevi mekteplerine gire çıka oldukça tecrübe edinmiştik. Gerçi o sıralarda tutuklulara yeni yeni uygulanmaya başlayan Amerikan usulü taktikler çok şaşırtıcı idi ama, benim düşündüğüm yine olmuştu. Ertesi sabah kâğıtları bomboş gönderdikten yarım saat sonra polisler gelip beni bir kaç kat yukarı çıkardılar ve bir odaya soktular. Karşısına çıkarıldığım adam; ben Askerî Savcıyım, neden bu kâğıtları boş gönderdin, doldurmadın diye çıkıştı. Size dilekçe gönderdim cevap vermediniz, Yargıç önüne çıkarılmadan 24 saatten fazla nezarette tutulmam kanunlara aykırıdır; ben ise burada aylardır yatıyorum dedim. Savcı; hakkınızda tevkif müzekkeresi var, ona göre tutuluyorsunuz diye cevapladı. Ben; mademki tevkif müzekkeresi var diyorsunuz, orada biyoğrafim yazılıdır, ayrıca giyabî tevkife de itiraz hakkım vardır ve ne ile suçlandığımı öğrenmek istiyorum diye karşılık verdim. Savcı kızdı; ne dırdır ediyorsun? Sana dokunan yok, aşağıda ayaklarını uzatıp yatıyorsun, oysa senin suçun büyük ve seni suçlayan da en büyük Şefindir!... Olmaz böyle şey yüzleştirin diye direnince, onu da yapacağız dedi ve polislere dönerek, götürün hücresine diye emir verdi. Savcının bu kızgınlığı polise de tesir etmişti ve beni götürürken savcıyı ne diye kızdırdın, zorla kaşındın diye azarlamışlardı. Polislerin bu telâşı karşısında; akşam dayak var diye düşündüm. Beni bağlayan başka bir delil olmadığı için bir yüzleştirme ile ve burada yattığımla kurtulurum diye dayağa razı ve hazırdım. Fakat hiçbiri olmadı ve Harbiye'deki askerî cezaevini boyladım.

Harbiyeye gelince ilk işim; suçlamayı görmek istediğimi bildiren bir dilekçe vermek oldu. Dilekçede avukatım olmadığını, müdafaamı kendim yapacağımdan, beni suçlayan vesaikin not alabilmem için gösterilmesini veyahut bir suretinin çıkarılarak bana verilmesini istedim. Bu kanunî bir istekti ve nitekim kısa bir süre sonra mahkeme kalemine getirildim. Önüme kalın bir tomar yazı kondu. Bunun bir sahifesinde etrafı kırmızı kalemle çevrili kısmı bana göstererek, seni ilgilendiren ifade burada yazılıdır not alabilirsin, diğerleri seni ilgilendirmez dediler.

Kırmızı kalemle etrafı çizili bu yazı; Dr. Şefik Hüsnü'nün ifadesi idi. Aynen notumu aldım, şöyle yazıyordu:

«Parti kuru!masına gelince; İzmir'den İbrahim TOPÇUOĞLU ve Kerim SOYKA geldiler, durumu inceledik, Parti kurma kararı alındı.»

ÇOK PARTİLİ DEVREYE GEÇİŞ

İkinci Dünya Harbi bitmiş, Faşist totaliter rejimler yıkılmış, Sovyetler Birliği ve Amerika öncülüğü ile Sanfransisko'da Birleşmiş Milletler Cemiyeti adında bir kuruluş meydana getirilmiş ve bütün dünya milletlerine Birlik içinde toplanmaları çağrısı yayınlanmıştı. Muzaffer milletler saflarına katılmış olan Türkiye'nin de bu müttefik çağrısına uyması lâzımdı. Çağrıya uymaması onu gözden düşürebilirdi. Ancak Türkiye; tek parti, tek şef ve nerede ise Hitler'in SS'leri gibi çizme giyip dolaşan faşist kadrolu bir dikta partisi idaresinde bulunuyordu.

Demokratik bir Birleşmiş Milletler anayasasına tâbi olmak, insan hakları beyannamesine imza koymak icap edecekti. Bu durumda rejimimizi değiştirmek ve Şef dikta idaresine demokrasi elbisesi giydirmek şarttı.

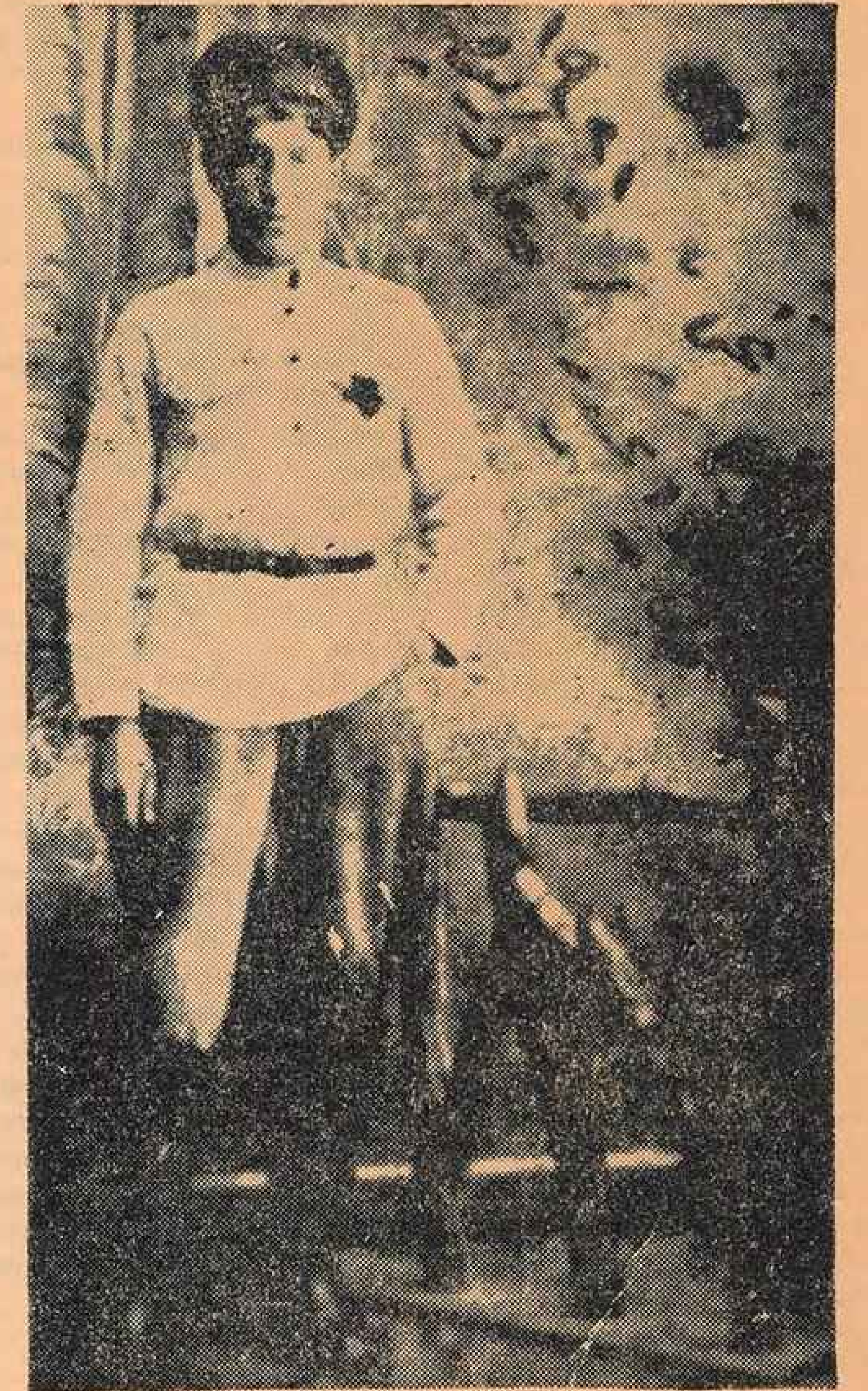
Yıllar yılı memleketimizde ilerici hamlelere tahammül edemeyen ve geri kalmışlığımızın başlıca müsebbibi olan kadro faaliyete geçti. Fırıl fırıl döndü, harıl harıl çare aradı ve Millî Şef'in kafasındaki tilkilerle birleşerek çareyi buldu: Bu çare, 19 Mayıs 1945 tarihinde Millî Şef'in bir nutuk vermesi idi. Millî Şef bu nutkunda, siyasi bünyemizin demokratik esaslara uygun olması ve artık başka partilerin kurulması zamanının geldiğini söylemiş ve C. H. Partisinde de değişiklik yapılmasını istemişti. Cemiyetler kanununda değişiklik yaparak çok partili bir rejim ilân etti. Büyük gazetelerde büyük yazılar yazdırarak bir hürriyet havası estirildi. Demokrasi dendi ama, sınıf mücadelesini yasaklayan ve hiç de demokratik olmayan 141 - 142 faşist maddeleri kaldırmadan Partiler kurulmaya başlandı. İşçi Çiftçi Partisi, Demokrat Parti, Sosyal Demokrat Parti, birer birer kuruldu ve faaliyete geçti. Fazla bir şey değişmiş değildi. Ama evvelâ bir muvazaa grubu

(Devamı 4. sayfada)

MUSTAFA BÖRKLÜCE

1895 yılında doğdu. 1960 yılında İstanbul'da öldü. Feriköy mezarlığında gömülüdür. Yanındaki kız kardeşi Zehra. (**Hüsamettin Özdoğru'nun karısı**).

OSMAN TOPÇUOĞLU

1921'de Kafkasya'nın Stavropol şehri devlet hastanesinde ölmüştür.

GERÇEĞİN SESİ

DEVRİMCİ DÜŞÜNCEDE — DEVRİMCİ DAVRANIŞTA

Neden iki Sosyalist Parti 1946

(Baştarafı 3. sayfada)

şeklinde çıkan 4 kişi; Celâl Bayar, Refik Koraltan, Prof. Fuat Köprülü ve Adnan Menderes ayrılarak Demokrat Parti ismi ile bir parti kurup, bunu da liberalist bir ideolojik plâtforma oturtunca ve halkça tutulmaya başlayınca, C. H. Partisinde telâş başgösterdi. Fakat Millî Şef'in 10 Mayıs 1946 tarihinde söylediği nutuktaki: **«Ben hem Parti Başkanı ve hem de Cumhurbaşkanı olarak kalacağım»** sözü, CHP'de beliren sertliği gevşetti. Bunun üzerine sol cenah ve bilhassa Burjuva münevverleri de neşriyat alanına hücum etti. Şahlandıkça şahlandılar; ilerici yazılar yazılıyor, Marksist - Leninist sözler kullanılıyor ve oldukça geniş eleştiriler yapılıyordu. Sol yazarlar «Tan» gazetesinde toplanmıştı ve bir legal sosyalist parti kurulmasına doğru şiarlar ve adımlar atılıyordu. «Tan» gazetesinde kolayca sıralayabileceğimiz sol yazarlar şunlardı: Zekeriya Sertel, Sabiha Sertel, Cami Baykurt, Dr. Tevfik Rüştü Aras, Dr. Şefik Hüsnü Deymer, Esat Âdil Müstecabî, Mustafa Börklüce, Sadrettin Celâl, Fehmi Kurucu, Fehmi Yazıcı. Daha bir çok kişileri de sayabiliriz.

Bu kadro, Dr. Şefik Hüsnü'yü bir parti kurma zamanı geldiğine ikna etmiş ve hattâ tavsiyelerde de bulunmuşlardı. Tavsiyeler de şu idi:

Parti başkanlığına tanınmış kimseleri getirmek ve kadro ile desteklemek.

Başkanlıklara da şu isimler tavsiye edilmişti:

1. Mareşal Fevzi Çakmak
2. Cami Baykurt
3. Dr. Tevfik Rüştü Aras

Bu tavsiyeler üzerine yapılan incelemelerde: 1. Aday Fevzi Çakmak; Enver ve Kâzım Karabekir Paşalarla ve İttihat ve Terakki fırkası ile işbirliği, Mustafa Kemal'le sahte Komünist Partisi kurması, **Mustafa Suphi** ve arkadaşlarının imhası ile ilgili şahıslarla dost bir kimse görüldüğünden ötürü kabul edilmemişti. 2. aday Cami Baykurt; yaşlılığını ileri sürerek çalışmak istememişti. 3. aday Dr. Tevfik Rüştü Aras ise; bugünkü aldatıcı şartlar içinde bir sol partiyi idare edemeyeceğini ileri sürerek kabul etmemişti.

Tavsiye edilmiş başka başkan adayı kalmayınca Dr. Şefik Hüsnü; tavsiye edilebilecek itimada lâyık bir kimse varsa teklif ediniz, inceleyelim, dedi. Fuat Usta (Bileke) sizin başkanlığınızda kuralım, karşılığını verdi. Dr. Şefik Hüsnü Deymer'in şimdilik daha benim çıkmam doğru olmaz demesi üzerine, Mustafa Börklüce de Esat Âdil Müstecabî'yi teklif etti ve tam itimatla güvenilebilinir diye de teskiye etti. Hüsamettin Özdoğu da Esat'la tanışır, konuşurdu. Ben de 1939 yılından beri tanışırdım. Esat Âdil Müstecabî hakkında bilgim ve onunla tanışmam şöyle olmuştu : Ben fabrikalardaki çalışmamdan ayrılmış, İzmir'de Cumhuriyet bulvarında Küçük Kardıçalı handa bir yazıhane açmış, elektrik ve makine tesisatı taahhüd işleri yapıyordum. 1939 yılı şubat ayında Mustafa Börklüce ile Esat Âdil yazıhaneme geldiler. Mustafa Börklüce, Esat Âdil'le tanışırdı. Hoş sohbet bir adamdı. Akşama Halkevinde eski Adliye Vekili Mahmut Esat Bozkurt'un vermekte olduğu **«İşçi ve Çiftçi Hakları»** konferansını dinlemeye gelmişler. Ben de o konferansları takip ediyordum; hep birlikte gittik. Mahmut Esat Bozkurt; konferansta isteyenlerin serbestçe soru sorabileceklerini ve hiç korkmadan sormalarını söylemiş. Biz gittiğimizde Mahmut Esat Bozkurt daha evvel sorulan sorulara da değinmişti.

Konferansa şöyle başlamıştı:

«Arkadaşlar; Türk köylü ve işçileri ve bunların hakları, şimdiye kadar ilim bakımından lâzım olduğu halde, el değdirilmemiş, kafa gezdirilmemiş ulusal meselelerimizden en büyüğüdür. Bu meseleyle uğraşanlar, hatta bu meseleyi dava haline koyanlar oldu. Dün de burada bana, siz başka türlü söylüyorsunuz, Adliye başka türlü ceza kesiyor diyenler oldu. Doğrudur. Bu yolda can ve baş verenler de bulundu. Meselâ, «Lâle Devri»nde Defterdar Sarı Mehmet Paşa, Köylü ve İşçiler için (Veli nimeti âlem) sıfatını kullanıyor. Bu çağın meşhur olan sefahatları içinde, Köylünün ve İşçinin haklarını haykırıyor ve başını kaybediyor. Türk milletinin % 80'inden fazlası köylü ve işçi olunca, köylü ve işçi haklarını düşünmek, onları korumak ve istemek Türkün ilk ödevidir. İşçinin ve köylünün haklarını bağıranlara Komünist yahut Sosyalist damgasını yapıştırmak gayretini güdenler, şahsi menfaatlarını, çalışan kitlelerin zararlarında arayanlardır» demişti.

Uzun ve dikkate değer konferans devam ederken Esat ve Mustafa, Balıkesir'e dönecekleri için erken çıktı ve onları uğurladım.

Esat Âdil, 1932 senesinde Balıkesir Halkevini kurmuş, 1935 senesine kadar Halkevi Başkanlığı yapmış, bir çok gazete ve dergiler çıkarmış, Millî Eğitim ve Adliye mensubu olmuş, İmralı Cezaevini kurmuş ve bu kuruluşta Mustafa Börklüce ustabaşı ve idareci olarak beraberinde çalışmıştı. Esat Âdil sonunda buradan ayrılarak İstanbul'a yerleşmiş ve avukatlık yapmakta idi.

Toplantı halindeki kadro tarafından, Esat Âdil'in adaylığı itirazsız kabul edilmişti, kendisi de; **«Şartlar pek emniyet verici olmamakla beraber, cemiyetler kurma imkânı tanındığından, bütün kuvvetimizi işçi sendikaları kurmaya veririz ve Partiyi kapatsalar da hiç yoksa işçiyi teşkilâtlandırırız, o da bir kazanç olur»** demiş ve Kadro ile desteklenmek ve sınıf ayırmayan T.S.P. olarak çıkmak şartıyla başkanlığı kabul etmişti.

Program için Dr. Şefik Hüsnü bir kaç not vermiş, Fransa'ya, Paris'te bulunan Dr. Refik Nevzat'a mektup yazılarak sosyalist partisi programı getirtilmiş, Amele Teâli Cemiyeti zamanında meydana getirilen **«Müstakil Sosyalist Partisi»** başkanı olan Dr. İhsan Özgen'den program alınmış ve Esat Âdil, Mustafa Börklüce, Hüsamettin Özdoğu ile Kerim Soyka dörtlüsü tarafından, 68 maddelik program ve 43 maddelik Nizamnamesi olan T.S.P. rümuzlu **«TÜRKİYE SOSYALİST PARTİSİ»** tüzüğü meydana getirilmişti. Yapılan bütün bu hazırlıklar gözden geçirildikten sonra resmî muamelesi tamamlandı ve 14 Mayıs 1946 tarihinde İstanbul Valiliği vasıtasıyla İçişleri Bakanlığına müracaat edildi. Müracaat şöyle idi:

«Cemiyetler kanunu hükümlerine göre tesis etmiş olduğumuz Türkiye Sosyalist Partisi adlı siyasî cemiyetin üçer nüshadan ibaret olan 68 maddelik programı, 43 maddelik nizamnamesi yüksek tetkikinize arz edilmiştir. Kanun hükümlerine tevfikan tescili ile faaliyetine izin verilmesini saygı ile rica ederim.

Esat Âdil Müstecabî
Avukat
Türkiye Sosyalist Partisi kurucularından»

(Devamı gelecek sayıda)

İŞÇİ SINIFI HAREKETLERİ

- Erken seçimlerin kaçınılmaz bir zorunluluk olduğu şu günlerde demokratik ve devrimci kuruluşların da bu konuda bildiriler yayınlayarak seçimi daha da zorunlu bir hale getirmesi gerektiği açıktır. Bu konuda ilk olarak DİSK bildiri yayınlamış ve giderek öbür kuruluşların da bildirileri bunu izlemiştir. DİSK'in bu tutumunun değerlendirilerek erken seçim bildirilerinin daha da yoğunlaşması gerektiği kanısındayız.
- Bağımsız Sendikalardan Çağdaş Metal-İş'in Kongresi 27, 28/12/1974 tarihinde Ankara'da yapılacak.
- 15/12/1974 tarihinde Kapı Genel İş Sendikasının olağanüstü Kongresi yapıldı. Kongrede Kapıcı ve Kaloriferci emekçilerin çeşitli sorunları tartışıldı. Seçimler sonucu yeni faaliyet dönemini başarıyla yürütebilecek bir kadro iş başına getirildi.

KÖYLÜ HAREKETLERİ

Bugün Trakya'nın birbirine yakın iki ayrı köyünde, köylülerle toprak ağaları arasında toprak kavgası olmaktadır. Bu kavga yeni değildir, yıllardan beri şiddetle devam etmektedir.

Bu toprak kavgalarından birincisi İstanbul'un ilçesi Silivri'nin Büyükçavuşlu köyündedir. Büyükçavuşlu köyü orman bölgesine yakın, 2500 nüfuslu yoksul bir Trakya köyüdür. Büyük ve tanınmış toprak ağası Şevket Gümüşoğlu ve ailesi bu köyde 200 köylü ailesinin yıllardan beri üzerinde geçim savaşı verdikleri ve bütün ümitlerini bağladıkları 11 bin dönüm toprağı köylülerden gaspetmiştir. Gümüşoğlu ve ailesi Türk uyruklu olmayan birisinden 1943 yılında, bir kaç köyü ve orman bölgelerini de içine alan 1842 hektarlık çok büyük bir araziyi uydurma belgelerle ve mevcut arazi kanunlarına aykırı olarak satın alırken köylülerin 11 bin dönümlük toprağını da eline geçirmiştir. Ve bu mücadele 1943 yıllarından beri köylülerle toprak ağası Şevket Gümüşoğlu arasında süregelmektedir. Bu büyük arazinin tamamı uydurma bir tapu alındıktan bir kaç ay sonra devletleştirilmiştir. Bu devletleştirme işlemi kesinleşmesine rağmen Şevki Gümüşoğlu buraya sahip çıkmaya devam etmekte, yıllardan beri köylülere karşı hem hukuken hem de fiilen silâhlı olarak haksız savaşını sürdürmektedir. Bu sahte çiftlik sahibi köylüleri kendi topraklarında angaryaya koşmuş, köle gibi kullanmak istemiş, sahte senetlerle borçlandırarak mahkeme kapılarında süründürmüş, hatta bir köylüyü de öldürmüştür. Silivri mahkemeleri bu adamın sebebiyet verdiği davalarla yıllardır uğraşmaktadır. Geçen yıl bu toprak ağası, silâhlı adamlarını köylülere saldırtmıştır. Köylülerden yaralananlar olmuş, üstelik mahkemeye de verilmişlerdir. Sonunda köylüler ağır cezada beraat etmişlerdir. Bu toprak ağası başka marifetler de göstermekte, diğer köylerden kimselere bu toprakları sözde kiraya verip bu defa da onları köylülerin üzerine saldırtmaktadır. Son olarak bu arazi ile ilgili bir dâva açmış; mahkeme, lehinde bir karar vermişse de Yargıtay, kararı bozmuştur. Fakat bu defa mahkeme, kararında direnince Yargıtay da onaylamıştır. Şimdi hazinenin bu karara itiraz etmesi üzerine karar yeniden görüşülecektir.

Buna benzer bir toprak kavgası daha, bu köyden pek uzak olmayan gene Silivri'nin Değirmen köyünde cereyan etmektedir. Bu köyde 20 bin dönümlük, köyün arazisi olan yüzlerce yoksul köylü ailesinin geçimlerini sürdürdükleri topraklara Agâh Besen, Coşkun Besen'ler sahip çıkmakta ve sahte tapularla buraları yağmalamak istemektedirler. Bu ağalar da köylülerin üzerine yıllardan beri silâhlı adamlarını göndermektedirler. Daha da olmazsa yakın bir geçmişte (1969) yaptıkları gibi köylülerin karşısına jandarmayı çıkarmaktadırlar. Her şeye rağmen Değirmen köyü halkı çoluk-çocuk, yaşlı-genç, her türlü baskıya göğüs germektedirler. Adı geçen topraklar başka köyden şahıslara kiralanmakta ve onlar da köylülerin üzerine saldırtılmaktadır.

İşte günümüz Türkiyesinde toprak reformu konularının üzerinde konuşulduğu bir dönemde İstanbul'un yanı başındaki toprak mücadelesinin manzarası... Bu iki köyde de köylüler, haklarını almada son derece kararlıdırlar ve ülkemizin diğer bölgelerindeki köylü kardeşleri gibi mücadelelerini kazanacaklarından emindirler.

Türkiye'deki ekonomik kriz

(Baştarafı 1. sayfada)

onların emrindeki A.P. iktidarına ve getirmek istedikleri Faşist diktaya ve uygulamak istedikleri operasyona karşı bir **«Devrimci Cephe»** oluşturmak idi. Bunun için de tüm devrimci örgüt temsilcilerinden oluşacak bir komitenin yönetiminde yurdun her yanında ayrı ayrı demokratik hareketler **«Miting - yürüyüş - toprak işgali - grev - Siyasî Genel Grev»** başlatmak ve bunları yoğunlaştırarak tek bir hareket şekline, **«Genel Direniş»** haline getirmek tasarlanıyordu. Bu suretle Amerikan emperyalizmini somutlaştırmak, İşçi Sınıfımızın, fakir köylümüzün ve tüm emekçi halkımızın politik bilinçlenmesini sağlamak, dağınık durumdaki devrimci güçlerin bir hareket içinde birleşmesini mümkün kılmak ve henüz başlangıç halinde olan **«Gençlik Hareketleri»**ni doğru bir mecraya kanalize etmek mümkün olacak idi.

«Genel Direniş» hareketi önerisi; kısa zamanda bir çok devrimci kuruluş, grup ve çevrelerinin tasvibini kazandı. Özellikle işçi sendikaları ve fabrika temsilcilerinden ve işçilerden, T.İ.P. tabanından, Dev - Genç yöneticilerinden olumlu teklif ve öneriler gelmeye başladı. Türkiye'nin çeşitli çevrelerinden **«Sosyalist Gazetesi»**ne destek bildirileri ve mektupları gönderiliyordu. Bir çok kuruluş ve gruplar da **«Genel Direniş»** doğrultusunda Türkiye'nin çeşitli yerlerinde pratik uygulamalara girişmeye **başladılar.**

Bu durum ve gelişmeler; Emperyalizmin ve yerli Tekelci Sermayenin **«12 Mart Operasyonu»**nu hazırlamakla görevli gizli güçlerini ürküttü. 12 Mart arifesinde tezgâhladıkları oyunu önleyebilecek tek doğru hareket ve uygulanması gerekli tek hareket olan **«Genel Direniş»**i sabote ve provoke edebilmek için faaliyete giriştiler. **«Genel Direniş»**i hazırlamak ve pratikte uygulanabilmesini sağlamakla görevli yetkili arkadaşa ajan-provokatörleriyle saldırıya geçtiler. O sıralarda gerek **«İ.P.S.D.»** saflarında, gerek Sosyalist'in ilk çıkışında ve de ikinci hazırlığında bulunmayan ve rolü olmayan, ancak yetkili arkadaşın onayı ile kendilerine Sosyalist'te yöneticilik ve yazıişleri müdürlüğü görevi sembolik olarak verilen kişiler ve **«İ.P.S.D.»** yönetimine sızmış ajan - provokatörler Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın hastalığından da istifade ederek harekete geçtiler. Bu provokasyon hareketini ve hangi amaca yönelik olduğunu anlama yeteneği olmayan **«İ.P.S.D.»** ve **«Sosyalist»** gazetesi kadrolarındaki bazı saf kişileri de kullanarak, oyunlarını tezgâhladılar.

O sırada **«Genel Direniş»** hareketine katılmayı ve görev almayı kabul eden çeşitli devrimci kuruluş ve gruplarda temsil kabiliyeti olan kişilerden çoğu özellikle Hikmet Kıvılcımlı'ya ve görüşlerine karşı idiler. Bazıları **«Genel Direniş»** hareketini doğru bulduklarını, ancak ortak bir komite tarafından yönetilmek, TİP, DİSK gibi devrimci örgütlere karşı çıkmamak ön şartı ile destekleyebileceklerini bildiriyorlardı. Bu kuruluş yöneticilerinin, hareketi engellemeye kalkmaları halinde, onlara karşı da tutum takınabileceklerini söylüyorlardı.

Bu gerçekleri bilen ajan-provokatörler ve kandırdıkları bazı safdiller önce, derhal **«Vatan Partisi»**nin yeniden kuruluşunun gerekli olduğunu ve **«Genel Direniş»**i ancak partinin yürütmesinin doğru olacağı fikrini işlemeye başladılar. Çünkü **«Genel Direniş»**i ancak böylelikle yatırmak ve katılacakları caydırmak mümkün olacaktı. Hikmet Kıvılcımlı'nın hastalığından ötürü yetkili arkadaşın durumu kendisine açıklayamamasından da istifade ederek, yetkili arkadaşın **«Genel Direniş»** için ilişki kurduğu ve Kıvılcımlı'ya karşı kişilerin **«Vatan Partisi»** kuruluşunda da görev alabileceği yalanına Hikmet Kıvılcımlı'yı inandırdılar. Hikmet Kıvılcımlı'nın o anlardaki psikolojisini istismar ettiler. Yetkili arkadaşla, Hikmet Kıvılcımlı'nın daha bazı başka nedenlerin etkisiyle de arası açıldı Yetkili arkadaş, çıkışını hazırladığı ve yönettiği **«Sosyalist Gazetesi»**nden ve yine kuruluşunu hazırladığı ve yönettiği **«İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği»** Genel Sekreterliğinden ayrılmak zorunda kaldı. **«Genel Direniş»** de sabote edilmiş oldu. Bu arkadaşın **«Sosyalist»** gazetesinden ayrıldıktan sonra da yine bazı işçi arkadaşlarıyla birlikte imkânsızlıklar içinde bir gazete çıkarmak ve **«Genel Direniş»**i daha ufak çapta da olsa uygulamak için giriştikleri teşebbüs de, başka bir şekilde sabotaja uğradı. Bir gece, kimsenin akıl - sır erdiremediği bir şekilde atölyesine hırsızlar (!) girdi ve neyi varsa alıp götürdüler.

Sonra ne mi oldu?

12 Mart Operasyonu başladı. Yukarıda anlatılan kişilerden bazıları Hikmet Kıvılcımlı'yı yurtdışına kaçırdılar (!) Sonra yine kaçak (!) olarak geri geldiler ve yurtdışından Hürriyet gazetesinin birinci sayfasında duyurdukları kararlarını yerine getirdiler. Ve Devrimci mücadelelerine bıraktıkları yerden devam ettiler. Bazıları da Sıkıyönetimin arananlar listesinde devamlı olarak adları ilân edildiği halde, İstanbul'un ana caddelerinde cirit attılar. Türkiye'nin dört bir bucağında devrimci avına çıkan görevliler her nedense bunları bir türlü görüp (!) yakalayamadılar. Sanki gözlerine kara perdeler inmişti.

O günler artık geride kaldı. Bu kişiler de herhalde dün yaptıklarından utanmış (!) olacaklar ki; şimdi, T.S.İ.P. yönetiminde ve Kitle gazetesi satırlarında papağan gibi İşsizlik ve Pahalılık, Devrimci Cephe, Faşizme karşı direniş lâflarını dillerinden ve kalemlerinden düşürmüyorlar; ola ki kendilerine inanan çıkabilir. Fakat her ihtimale karşı da ekonomik ve politik krizin yeni başladığını yazmak ihtiyatlılığını elden bırakmıyorlar. Çünkü kendilerine ergeç birilerinin çıkıp da 12 Mart arifesindeki ekonomik ve politik kriz döneminde ne yaptıklarını soracaklarını biliyorlar.

Ve cevaplarını da peşinen veriyorlar:

«Ekonomik ve Politik kriz henüz başlamıştır.»

GERÇEĞİN SESİ

GERÇEĞİN SESİ

Onbeş Günde Bir Çıkar ★ Siyasi Gazete ★ Sahibi: Emin KARACA ★ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: İsmet KARAMANOĞLU ★ İdare Yeri: Çatalçeşme sokak Yavuz Han Kat: 5 No: 25 Cağaloğlu - İSTANBUL ★ Yazışma Adresi: P.K. 501 Aksaray - İSTANBUL ★ Gazetemize Gönderilen yazı ve resimler neşredilmese de iade edilmez ★ İlân: Anlaşmaya bağlıdır ★ Abone şartları Yıllık: 24, Altı Aylık: 12 TL. ★ Dış Ülkeler için ayrıca posta ücreti ilâve edilir ★ İstanbul, Ankara, İzmir Dağıtımı: DER-DA, Cağaloğlu yokuşu, Kemaliye Han No: 4/14 İst. ★ Dizgi ve Baskı: Latin Matbaası, Ticarethane sokak No. 35 Sultanahmet/İSTANBUL